

Petur Pólson:

JØRÐIN SKRA UNDAN MÆR

– Kensluliga havi eg verið í knúsi í eina tíð, og eg havi grátið illa. Tað hevur tikið tíð at stýra kenslum og tankum. Hetta er ein langur teinur, sum eg skal ganga, og eg síggi fyri mær ein langan veg, so langt sum eygað sær, og eg má ganga hann fet fyri fet og ikki leypa ting um, sigur Petur Pólson, sum í vetur fekk blóðpropp í heilan, og seinastu níggju mánaðirnir hevur ligið á fyra ymiskum sjúkrahúsum

ANNIKA KUNOY IM

ANNIKA@SOSIALURIN.FO

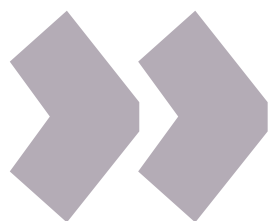
Eg fór upp ein morgunin í februar og út í køkin. Knappliga var tað, sum skramblaði jørðin undan mær, og eg datt á gólvið, sigur 44 ára gamli yrkjarin og tónleikarin Petur Pólson, sum hendan morgunin fekk ein blóðpropp í heilan.

Petur plagdi at koyra dóttur sína í skúla, og hendan morgunin í februar mánað í ár var hann ikki komin eftir henni. Hon hevði ringt á telefonina hjá pápa sínum um átta tíðina, men hann hevði ikki tikið telefonina. Síðani kom hon framvið um hálgun nýggju tíðina, og fann pápa sín á gólvinum. Hon ringdi til abban, sum síðani ringdi eftir sjúkrabili.

– Tá hjargaði hon lívið hjá pápa sínum, sigur Petur Pólson, sum tá hetta hendi, var við at koma seg eftir heilabløðing, sum rakti hann tvey ár frammanundan.

Hann fór á Landssjúkrahúsið, og síðani varð hann sendur til Danmarkar á Ríkissjúkrahúsið við tað sama. Í mars mánaði slapp hann heim aftur á Landssjúkrahúsið til endurvenjingar, og seinastu trýggja mánaðirnir hevur hann ligið á Klaksvíkar Sjúkrahúsi.

Eftir blóðproppin var Petur lamin og fekk ikki flutt seg. Hann greiðir frá, at hann var sera illa fyri, og tað hevur tikið langa tíð

“Tað er ómøguligt at hava skund, tá tú ert lamin”

og nógva venjing at koma upp úr songini og í koyristólin. Nú situr hann í koyristóli fyri tað mesta, men brúkar høkjurnar av og á. Hann fær enn ikki brúkt vinstru síðu til fulnar. Hann hevur fingið stóran skaða bæði kroppsliga og neurologiskt, og fyrstu tíðina fekk hann illa hugsað og als ikki tosað.

– Fyrstu ferð Eivør vitjaði meg á Ríkissjúkrahúsinum, sang hon fyri mær. Eg minnst, at eg ætlaði mær at klappa, tá hon var liðug. Og eg klappaði eisini inn í høvðinum,

men eg fekk ikki flutt meg. Tá visti eg, at eg var lamin, sigur hann.

– Tað er ein æðr í hálsinum, sum er farin. Hon gjørdi, at heilin fór á bløða, og arrvevnaður ger, at signalið frá heilanum til vinstru síðu í kroppinum ikki kemur fram. Vit eru sniðgjørd frá Skaparans hond, og heilin – siga teir klóku – finnur sjálvur veg útum arrvevnaðin, sigur Petur Pólson frá.

Júst eftir blóðproppin fekk Petur ikki etið vanligan mat, og tí varð alt mosað, áðrenn hann fekk at eta.

– Eg havi roynt “ræstanfiskmos”, flennir hann, og leggur afturat, at hann nú fær etið vanligan mat, og at hann er fegin um at vera komin heim til føroyska matin, luftina, málið, føroysku starvsfólkini á sjúkrahúsinum og ikki minst famílu og vinir.

Nú venur Petur nóg, so hann fær styrkt kroppin soleiðis, at hann fær brúkt hann, tá hann kemur upp at ganga aftur, greiðir hann frá.

– Tað bleiv betri beint eftir, at eg kom til Klaksvíkar. Nakrar vikur eftir, at eg kom, gekk eg við høkjum. Nú skal eg savna meg um at gagnnýta tað, sum eg havi, sigur hann.

– Kensluliga havi eg verið í knúsi í eina tíð, og eg havi grátið illa. Tað hevur tikið tíð at stýra kenslum og

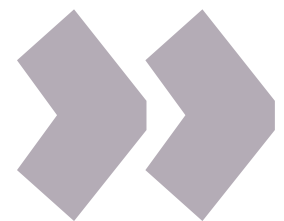
tankum. Hetta er ein langur teinur, sum eg skal ganga, og eg síggi fyri mær ein langan veg, so langt sum eygað sær, og eg má ganga hann fet fyri fet og ikki leypa ting um, sigur Petur álvarsamur.

Fylgir av blóðproppinum

Petur Pólson greiðir frá, at fyrstu tíðina eftir blóðproppin varð nógv arbeitt við at læra heilan ymiskt av nýggjum. Til dømis var vinstra beinið hjá honum kølblátt, tí hann kom ímóti songini, smekkaði hann ofta beinið í, tí hann føldi onki, og fekk tí ikki ilt. Síðani fór hann frá, at onki at føla til at føla ov nóg. Hann greiðir frá, at húðin varð ovurviðkvom, og fekk hann ein dropa av køldum vatni á seg, so fekk hann ilt.

– Alt tað sum heilin ikki skilti, tulkaði hann sum pína, sigur hann. Í Danmark varð nógv tíð brúkt til at læra heilan, at ymiskt, sum hann tulkaði sum pína, ikki var pína. Hetta varð gjørt við, at Petur lærði seg at góðtaka, at hann ikki fekk ilt av onkrum. Til dømis varð armurin lagdur í ísbað, og síðani royndi Petur at normalisera kensluna við ikki at reagera uppá pínuna, sum heilin kendi.

Eisini hevur hann kent seg ómetaliga móðan bæði í kroppi og í høvdi.

“Kensluliga havi eg verið í knúsi í eina tíð, og eg havi grátið illa. Tað hevur tikið tíð at stýra kenslum og tankum. Hetta er ein langur teinur, sum eg skal ganga, og eg síggi fyri mær ein langan veg, so langt sum eygað sær, og eg má ganga hann fet fyri fet og ikki leypa ting um”